

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Sžso/18/2015
Identifikačné číslo spisu: 8014200278
Dátum vydania rozhodnutia: 30.03.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:8014200278.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a JUDr. Eriky Čanádyovej, v právnej veci žalobcu: W. D. - P., IČO: XX XXX XXX, so sídlom vo B., E. XXX/X, XXX XX B., právne zastúpeného JUDr. Dušanom Remetom, advokátom, so sídlom v Prešove, Masarykova 2, 080 01 Prešov, proti žalovanej: Sociálna poisťovňa, ústredie, so sídlom v Bratislave, Ul. 29. augusta č. 8-10, 813 63 Bratislava, za účasti 1) W. G. F., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom F. XX, XX XXX F., občana W. republiky, 2) T. V. X., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom G. W. XX/XX, XX XXX W.śl, občana W. republiky, 3) N. V. K., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom F. X. XX, XX XXX F. X., občana W. republiky, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutí žalovanej č. 17492-2/2014-Ba zo dňa 16. januára 2014, č. 17501-2/2014-Ba zo dňa 16. januára 2014 a č. 17510-2/2014-Ba zo dňa 17. januára 2014, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č.k. 2S/13/2014-41 zo dňa 16. januára 2015, jednomyseľne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 2S/13/2014-41 zo dňa 16. januára 2015 p o t v r d z u j e .

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Prešove rozsudkom č.k. 2S/13/2014-41 zo dňa 16. januára 2015 zamietol žaloby, ktorými sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutí žalovaného správneho orgánu č. 17492-2/2014-Ba zo dňa 16. januára 2014, č. 17501-2/2014-Ba zo dňa 16. januára 2014 a č. 17510-2/2014-Ba zo dňa 17. januára 2014, žiadajúc ich zrušenie a vrátenie veci žalovanej na ďalšie konanie. Návrh žalobcu na pribratie účastníka konania podľa § 91 ods. 2 OSP a návrh žalobcu na prerušenie konania zamietol. Náhradu trov konania účastníkom nepriznal.

Z odôvodnenia uvedeného rozsudku vyplýva, že krajský súd zákonnosť preskúmaných rozhodnutí žalovaného správneho orgánu preskúmal v intenciách ustanovení § 4 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sociálnom poistení“ alebo „zákon č.

461/2003 Z.z.“), v spojení s § 7 ods. 1, písm. c/, s § 3 ods. 1 písm. a/, s § 14 ods. 1 písm. a/, s § 172 ods. 2, 5 s § 195 ods. 1-3, s § 196 ods. 1, 2, 7 uvedeného zákona, ktorú právnu úpravu citoval, súčasne v intenciách článku 11 ods. 3, článku 13 ods.1, 3, 5 Nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady 883/2004 z 29.04.2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia (ďalej len „nariadenie 883/2004“), postupom v zmysle právnej úpravy ustanovenej v druhej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, upravujúcej rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov.

Krajský súd z obsahu administratívneho spisu mal preukázané, že Sociálna poisťovňa, pobočka Prešov, ako orgán príslušný podľa ustanovenia § 178 ods. 1 písm. a/ bod 1 v spojení s § 210 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. rozhodnutím zo dňa 28.10.2013 pod č. 26072-64/2013-Po rozhodla tak, že zamestnancovi W. G. F., nar. XX.XX.XXXX, zaniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti podľa slovenskej legislatívy dňa 31.03.2013. Rozhodnutím zo dňa 29.10.2013, č. 26072-99/2013-PO, rozhodla tak, že zamestnancovi T. V. X., nar. XX.XX.XXXX, zaniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti podľa slovenskej legislatívy dňa 09.08.2013. Rozhodnutím zo dňa 24.10.2013, č. 26072-60/2013-PO, rozhodla tak, že zamestnancovi N. V. K., nar. XX.XX.XXXX zaniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti podľa slovenskej legislatívy dňa 01.04.2013.

Na základe odvolania účastníkov konania proti uvedeným prvostupňovým správny rozhodnutiam žalovaná ako odvolací správny orgán žalobou napadnutými rozhodnutiami odvolania zamietla a prvostupňové rozhodnutia potvrdila. Rozhodnutia skutkovo a právne identicky odôvodnila. Uviedla, že v registri zamestnávateľov je účastník konania - žalobca, od 1. februára 2011, jeho zamestnanci - W. G. F. je vedený v Registri poisťencov sociálnej poisťovne od 1.04.2011, T. V. X. je vedený v Registri poisťencov sociálnej poisťovne od 01.06.2012 a N. Maciej K. je vedený v Registri poisťencov sociálnej poisťovne od 01.04.2013. Citovala príslušné ustanovenia zákona o sociálnom poistení, konkrétne § 4 ods. 1, § 7 ods. 1 písm. c/ bod prvý, § 3 ods. 1 písm. a/, § 14 ods. 1a/, § 15 ods. 1a/ a § 19 ods. 1. Žalovaná ďalej dôvodila tým, že od vstupu SR do Európskej únie, t.j. od 1. mája 2004 v oblasti sociálneho zabezpečenia upravujú koordinačné nariadenia Nariadenie rady (EHS) 1408/71 zo 14. júna 1971 o uplatňovaní systémov sociálneho zabezpečenia na zamestnané osoby, samostatne zárobkovo činné osoby a členov ich rodín pohybujúcich sa v rámci spoločenstva v znení neskorších zmien a doplnkov a jeho vykonávacie nariadenie Rady (EHS) č. 574/1972 z 21. marca 1972. Od 1. mája 2010 sa uplatňujú nové koordinačné nariadenia, Nariadenie (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 z 29. apríla 2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia v znení Nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 988/2009 zo 16. septembra 2009 (ďalej len „základné nariadenie“) a vykonávacie nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009 zo 16. septembra 2009, ktorým sa vykonáva nariadenie č. 883/2004 (ďalej len „vykonávacie nariadenie“). Poukazom na ustanovenia v hlave II. základného nariadenia a na článku 11 ods. 3 a článku 13 ods. 3 základného nariadenia, žalovaná konštatovala, že v rámci zabezpečenia vykonávania základného nariadenia a vyplývajúcej vzájomnej spolupráce bola sociálnej poisťovni doručená informácia W. inštitúcie sociálneho zabezpečenia ZÚS M. v tom zmysle, že v posledných rokoch vznikli firmy, ktoré sprostredkujú pre poľských samostatných podnikateľov zamestnanie na úväzok v iných členských štátoch. V mnohých prípadoch cieľom tejto činnosti nie je výkon zamestnania na pracovnú zmluvu mimo hraníc W. republiky, ale vyhýbanie sa plateniu odvodov na sociálne zabezpečenie ZÚS z podnikateľskej činnosti, ktorú vykonávajú v W. republike. V súvislosti s posúdením uplatniteľnej legislatívy za účelom správneho vykonania koordinačných nariadení bola inštitúcia sociálneho zabezpečenia ZÚS M. oprávnená požadovať preukázanie relevantných skutočností na určenie uplatniteľnej legislatívy a súvzťažne sociálna poisťovňa, ktorá je príslušnou inštitúciou na uplatnenie určujúcej legislatívy na území SR bola povinná rozhodujúce skutočnosti preskúmať, poukazom na to, že posúdiť vznik poistného vzťahu v právnom zmysle môže len orgán, ktorý je v mieste vykonávania práce oprávnený určovať uplatniteľnú legislatívu, v danom prípade je to sociálna poisťovňa. Ďalej uviedla, že tieto skutočnosti oprávňujú sociálnu poisťovňu vykonať kontrolu reálneho výkonu činnosti zamestnancov na území SR, ktorú sociálna poisťovňa nevykonáva podľa zákona o sociálnom poistení, ale na základe kompetencii príslušnej inštitúcie na

určovanie uplatniteľnej legislatívy. Kontrolu so zameraním na preverenie reálneho výkonu činnosti zamestnancov na území SR v období od 1. februára 2011 do 11. marca 2013 vykonala dňa 7. marca 2013 Sociálna poisťovňa, pobočka Prešov a dňa 11. marca 2013 Sociálna poisťovňa, pobočka Svidník z dôvodu, že miesto podnikania účastníka konania sa od 4. septembra 2013 nachádza vo Svidníku. Žalovaná konštatovala, že jedným z rozhodujúcich faktorov na určenie miesta výkonu činnosti a teda aj na posúdenie a určenie príslušnosti k právnym predpisom sociálneho zabezpečenia je určenie registrovaného sídla alebo miesta podnikania, v ktorej súvislosti poukázala na praktickú príručku Právne predpisy, ktoré sa vzťahujú na zamestnancov v Európskej únii, Európskom hospodárskom priestore a vo Švajčiarsku, judikatúru Súdneho dvora Európskej únie a v iných nariadeniach Európskej únie - konkrétne na názor Súdneho dvora vyslovený v prípade Planzer Luxembourg Sarl C-73/06 k termínom, na základe ktorých je možné určiť registrované sídlo alebo miesto podnikania zamestnávateľa, v zmysle ktorého Súdny dvor na určenie miesta sídla hospodárskej činnosti predpokladá zohľadnenie súhrnu faktorov, medzi ktorými sa v prvom rade nachádza sídlo, miesto ústredia, miesto stretnutia riadiacich osôb spoločnosti a miesto, obvykle totožné, v ktorom sa rozhoduje o všeobecnej podnikovej politike. Žalovaná konštatovala, že z výsledkov kontroly vyplýva, že sídlo účastníka konania uvedené vo výpise z obchodného registra nespĺňa základné kritéria registrovaného sídla spoločnosti, keď v rámci vykonanej kontroly Sociálna poisťovňa, pobočka Prešov, zistila, že v registrovanom sídle spoločnosti Prešov, 17. novembra č. 116, neexistuje kancelária ani žiadna prevádzka zamestnávateľa; nachádza sa tam len poštová schránka patriaca súkromnej osobe, na ktorej je uvedené meno W. D. - P.; majiteľ poštovej schránky potvrdil, že zamestnávateľ sa na uvedenej adrese nezdržiava, má len schránku na doručovanie pošty, ktorú mu následne osobne doručuje na adresu B., K. 7; zamestnanci Sociálnej poisťovne, pobočka Svidník, poverení na vykonanie kontroly zistili, že na adrese B., K. 7, je súkromný byt, v ktorom sa nikto nenachádzal; ďalšími kontrolnými zisteniami bola skutočnosť, že pracovné stretnutia so zamestnávateľom sa uskutočňujú príležitostne na adrese spracovateľskej firmy, v priestoroch hotela Rubín, Centrálna ulica, Svidník, v ktorých priestoroch sa nachádzajú aj účtovné doklady zamestnávateľa, pracovné zmluvy, obchodné zmluvy, korešpondencia, objednávky a faktúry. Spoločnosť riadi účastník konania (zamestnávateľ) z adresy svojho trvalého bydliska Q. R. XX, K., W. republika; konkrétny rozpis prác jednotlivým zamestnancom účastníka konania nebol ku kontrole predložený; práce prideliuje žalobca svojim zamestnancom telefonicky podľa potreby, pričom výkon práce je určený bez obmedzenia; v deň kontroly nebolo možné zistiť počet zamestnancov, ktorí v daný deň vykonávajú činnosť na území Slovenskej republiky. Uviedla, že kontroly vykonané Národným inšpektorátom práce boli vykonané mimo kontroly zameranej na reálny výkon činnosti zamestnancov na území SR a týkali sa iných skutočností, ako skutočností rozhodujúcich na preukázanie reálneho výkonu činnosti zamestnancov a splnenia základných podmienok na určenie miesta podnikania v súvislosti s aplikáciou koordinačných nariadení, s poukazom na to, že plnenie podmienok na určenie uplatniteľnej legislatívy v súlade s koordinačnými nariadeniami, ktoré upravujú oblasť sociálneho zabezpečenia, je oprávnená kontrolovať len inštitúcia ustanovená na tento účel, ktorá je zároveň inštitúciou oprávnenou na určenie uplatniteľnej legislatívy, t.j. sociálna poisťovňa. Ďalej žalovaná konštatovala, že kontrolou zameranou na preverenie reálneho výkonu činnosti zamestnancov na území SR na základe relevantných skutočností sa nepodarilo preukázať, že na zamestnanca účastníka konania sa vzťahuje slovenská legislatíva, keďže zamestnávateľ síce predložil formálne doklady ako sú pracovná zmluva, mzdový list, výplatné pásky a evidencia dochádzky, nepredložil však doklady preukazujúce reálny výkon práce zamestnanca na určenom mieste, v určený deň, napr. vyúčtovanie cestovných nákladov alebo cestovné príkazy, z ktorých by bolo zrejmé, že zamestnanec vykonával prácu na určenom mieste. Žalovaná dospela k záveru, že zamestnancovi účastníka konania povinné nemocenské poistenia, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti na území SR dňom, ktorý je určený v tom ktorom rozhodnutí prvostupňového správneho orgánu, t.j. posledným dňom platnosti formulára PD A1, zaniklo.

Krajský súd zamietol návrh právneho zástupcu žalobcu pribrať označených jeho zamestnancov ako účastníkov konania v súlade s ustanovením § 91 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (OSP). Tento návrh považoval za irelevantný, pretože krajský súd už uznesením v jednotlivých veciach konkrétne pod č.k. 2S/13/2014-29 pribral do konania ako účastníka konania W. podľa § 250 ods. 1 OSP uznesením zo dňa 21.07.2014 a takisto urobil aj v ostatných dvoch veciach a to konkrétne vo veci 2S/14/2014

uznesením zo dňa 21.07.2014 pod č.k. 2S/14/2014-29 pribral do konania ako účastníka konania podľa § 250 ods. 1 OSP T. V. X. a napokon aj v konaní, pôvodne vedeného na krajskom súde pod č.k. 2S/15/2014-28, uznesením zo dňa 21.07.2014 pribral do konania ako účastníka konania podľa § 250 ods. 1 OSP N. Macieja K. Krajský súd uviedol, že týmto postupom pribral do konania zamestnancov zamestnávateľa W. D. - P., ktorí boli účastníkmi správneho konania a ktorí podali síce odvolanie voči rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu Sociálnej poisťovne, pobočka Prešov, avšak žalobu spolu so žalobcom - W. D. - P., nepodali. Zdôraznil, že ich pribral ako účastníkov konania podľa § 250 ods. 1 OSP z dôvodu, že by v prípade zrušenia rozhodnutí správnych orgánov mohli byť dotknuté ich práva a povinnosti, ako aj že v žiadnom prípade s poukazom na ustanovenie § 250b ods. 2 OSP nemohol v konaní postupovať inak, s poukazom na to, že účastník správneho konania, ktorý sa cíti byť dotknutý na svojich právach vydanými rozhodnutiami správnych orgánov, je povinný podať žalobu do 2 mesiacov odo dňa právoplatnosti rozhodnutia správneho orgánu na poslednom stupni. Konštatoval, že žalobca sa domáhal včas podanými žalobami na krajskom súde, vedenými pod sp.zn. 2S/13/2014 o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovanej č. 17492-2/2014-Ba zo dňa 16. januára 2014, v spojení s prvostupňovým rozhodnutím Sociálnej poisťovne, pobočky Prešov, zo dňa 28. októbra 2013, č. 26072-64/2013-Po, pod sp.zn. 2S/14/2014, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovanej zo dňa 16. januára 2014, č. 17501-2/2014-Ba, v spojení s prvostupňovým rozhodnutím Sociálnej poisťovne, pobočky Prešov, zo dňa 29. októbra 2013 č. 26072-99/2013-Po, a pod sp.zn. 2S/15/2014 o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovanej zo dňa 17. januára 2014, č. 17510-2/2014-Ba, v spojení s prvostupňovým rozhodnutím Sociálnej poisťovne, pobočky Prešov, zo dňa 24. októbra 2013, č. 26072-60/2013-Po, ktoré rozhodnutia žalobca žiadal zrušiť a vec vrátiť žalovanej na ďalšie konanie a priznať mu náhradu trov konania. Ďalej konštatoval, že vo vyššie vedených veciach pod uvedenými spisovými značkami boli vedené veci skutkovo súvisiace a týkajúce sa tých istých účastníkov konania, z ktorých dôvodov uznesením na pojednávaní podľa § 112 v spojení s ustanovením § 246c ods. 1 OSP spojil predmetné veci na spoločné konanie s tým, že konanie bude naďalej vedené pod sp.zn. 2S/13/2014.

Krajský súd zamietol aj návrh žalobcu na prerušenie konania, ktorým vzhľadom na záujem hospodárnosti a efektívnosti navrhol, aby súd po prijatí žaloby podľa ustanovenia § 109 ods. 2 písm. c/, resp. § 110 OSP toto konanie prerušil. Dôvod prerušenia konania podľa citovaných ustanovení senát krajského súdu nevzhladol ako hospodárne, majúc za to, že žalobca neuviedol konkrétny dôvod prerušenia - riešenie prípadnej otázky, ktorá patrí do právomoci iného orgánu, nebolo jednoznačne žalobcom vymedzené ani konkretizované. Konštatoval, že v danom konaní nebol naplnený ani dôvod na prerušenie konania podľa § 110 OSP.

Krajský súd žalobné námietky žalobcu vyhodnotil ako nedôvodné. K tvrdeniu žalobcu, že správne orgány v preskúmaných veciach nedodrжали zákonný postup, že rozhodnutia sú nezákonné, arbitrárne, uviedol, že ani v jednej zo žalôb, okrem nedodržania zákonnej 60 dňovej lehoty na vydanie napadnutých rozhodnutí z tvrdení žalobcu nevyplýva žiadne iné porušenie jeho subjektívnych práv. Súhlasil, že pri vydávaní rozhodnutí neboli dodržané procesné lehoty, avšak podľa jeho názoru toto procesné pochybenie nemá vplyv na zákonnosť napadnutých rozhodnutí, pretože v zmysle ustanovenia § 250i ods. 3 OSP, pri preskúmaní zákonnosti a postupu správneho orgánu súd prihliada len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Konštatoval, že zrušením žalobou napadnutých rozhodnutí iba z tohto dôvodu by žalobca nedosiahol priaznivejšie rozhodnutie vo veci samej. Za nedôvodné krajský súd považoval aj ďalšie námietky žalobcu, konkrétne námietku, že sociálna poisťovňa, pobočka ako aj žalovaná, neboli oprávnené vykonať v predmetnej veci kontrolu vo vzťahu k reálnemu výkonu zamestnania zamestnancov. Pri svojom závere vychádzal z ustanovení zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení, konkrétne v tretej časti a ustanovení § 172 až § 225, ktoré upravujú konanie vo veciach sociálneho poistenia a z ktorých jednoznačne vyplývajú oprávnenia správnych orgánov, ktoré rozhodli vo všetkých troch veciach. Za nedôvodnú krajský súd považoval aj námietku žalobcu, že bola porušená zásada dvojinstančnosti konania, pretože z obsahu predložených administratívnych spisov je nepochybné, že žalovaná vo veci nerozhodovala na základe iných dôkazov ako tých, ktoré boli zistené pred vydaním prvostupňových rozhodnutí, pričom je notoricky známou skutočnosťou, že prvostupňové a odvolacie konanie tvoria

jeden celok. Konštatoval, že rozhodnutia žalovanej sú len podrobnejšie skutkovo a právne odôvodnené, ktorý postup umožňuje žalovanej zákon č. 461/2003 Z.z. v ustanovení § 218 ods. 1. Ďalej krajský súd uviedol, že žalobcom namietané nezákonnosti postupu a rozhodnutí žalovanej bez uvedenia konkrétnych porušení subjektívnych práv žalobcu, je pre rozhodnutie vo veci irelevantné. V tejto súvislosti poukázal na právnu úpravu ustanovenú v § 145 ods. 1 až 4 zákona o sociálnom poistení. K námietkam žalobcu vo vzťahu k prejednanému rozhodnutiu v dôsledku oznámení žalovanej príslušnému orgánu W. republiky a retroaktívite krajský súd konštatoval, že žalobca v žalobách neuvádzal v súvislosti s uvedenými námietkami porušenia konkrétneho právneho predpisu, ktorý by správnym orgánom takýto postup zakazoval a aké konkrétne subjektívne práva žalobcu boli porušené, s poukazom na článok 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. V danej súvislosti poukázal na list Úradu sociálneho zabezpečenia M., W. republika, ohľadom posúdenia „uplatniteľnej legislatívy“, ktorým rozhodol vo veci zamestnanca žalobcu T. X. tak, že pre neho platí výslovne legislatíva W. republiky (list zo 07.07.2014 doručený Sociálnej poisťovni, ústredie 16.07.2014).

Podľa názoru krajského súdu v konaniach bolo jednoznačne preukázané, že žalobca nemá v mieste sídla spoločnosti S. XXX, W., zriadenú žiadnu prevádzku, resp. kanceláriu a kontrolou bolo zistené, že uvedení jeho zamestnanci nevykonávajú takú činnosť na území Slovenskej republiky, ktorá by podliehala vzniku poistenia v súlade s platnou právnou legislatívou na území Slovenskej republiky. Po preskúmaní rozhodnutí žalovanej vo vzťahu k žalobným námietkam k porušeniu práv žalobcu krajský súd dospel k záveru, že rozhodnutia a postup žalovanej sú v súlade so zákonom, a preto žaloby ako nedôvodné zamietol, považujúc napadnuté rozhodnutia správnych orgánov vydané a odôvodnené v súlade s ustanovením § 209 ods. 4 zákona o sociálnom poistení.

O náhrade trov konania krajský súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP. Účastníkom náhradu trov konania nepriznal, pretože žalobca v konaní úspech nemal a žalovaná aj pri úspechu v konaní zo zákona nemá nárok na náhradu trov konania.

2.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu sa v zákonnej lehote odvolal žalobca. Navrhoval, aby odvolací súd napadnutý rozsudok prvostupňového súdu zmenil tak, že žalobám v celom rozsahu vyhovie a zruší rozhodnutia žalovanej v spojení s rozhodnutiami správneho orgánu prvého stupňa. Alternatívne navrhoval, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Uplatnil si náhradu trov konania.

V dôvodoch odvolania žalobca namietal, že prvostupňový súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam dotýkajúcich sa zákonnosti napadnutých rozhodnutí žalovanej a jej pobočiek ako aj postupu im predchádzajúceho a jeho rozhodnutia vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia veci a procesných súvislostí.

Poukazom na bod 11 základného nariadenia ES č. 883/2004, článok I. písm. a/, článok 11 ods. 3 písm. a/, čl. 13 ods. 3 uvedeného nariadenia, v spojení s § 11 ods. 1 Zákonníka práce a § 4 zákona č. 461/2003 Z.z., ktorú právnu úpravu citoval, žalobca tvrdil, že postupom žalovanej a jej organizačnej zložky došlo k porušeniu aj jeho subjektívnych práv.

Žalobca predovšetkým namietal porušenie práva na spravodlivý proces, porušenie jeho subjektívneho práva vlastníť majetok, práva na podnikanie za rovnakých podmienok ako domáce subjekty a právo na dosahovanie zisku vlastnou činnosťou. Uviedol, že v dôsledku rozhodnutia žalovanej má značné ťažkosti s udrжанím doterajších zamestnancov - zamestnanci poľskej štátnej príslušnosti postupne odchádzajú zo zamestnania a náborom nových zamestnancov uchádzači o zamestnanie u žalobcu odmietajú pracovať na území SR, nakoľko ich príslušné verejnoprávne organizácie odmietajú zaregistrovať na platenie sociálneho a zdravotného poistenia na území SR. V danej súvislosti poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR I. ÚS 26/94.

Ďalej žalobca nesúhlasil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, že postupom žalovanej nedošlo k porušeniu princípu dvojinštančnosti správneho konania, majúc za to, že vydaním rozhodnutia žalovanej došlo k porušeniu uvedeného princípu správneho konania, pretože rozhodnutie žalovanej je nepreskúmateľné a v celom rozsahu arbitrárne. Dôvodil, že žalovaná vo svojom odvolacom rozhodnutí pojednáva o skutočnostiach, ktoré neboli predmetom dokazovania v prvostupňovom konaní a neboli súčasťou zisteného skutkového stavu, s poukazom na to, že novými skutočnosťami boli predovšetkým argumenty žalovanej, súvisiace s nepreukázaním registrovaného miesta podnikania zamestnávateľa, ku ktorým sa žalobca nemal možnosť vyjadriť, nakoľko boli po prvýkrát spomenuté až v druhostupňovom rozhodnutí žalovanej.

Žalobca namietal aj správnosť konštatovania krajského súdu, že žalovaná svojím postupom neporušila žiadne ustanovenie právneho predpisu, a preto je jej postup v súlade s článkom 2 ods. 2 Ústavy SR. Dôvodil, že nie je povinnosťou žalobcu preukazovať, aký právny predpis žalovaná porušila, ale žalovaná ako správny orgán je povinná uviesť relevantné právne ustanovenia, podľa ktorých v konkrétnej veci rozhodla. Vytýkal súdu prvého stupňa, že zákonnosť postupu a rozhodnutí žalovanej nesprávne právne vyhodnotil, keďže postup a rozhodnutia žalovanej sú v rozpore s viacerými ustanoveniami Ústavy SR a aj ďalšími právnymi predpismi, najmä s článkom 2 ods. 2, v spojení s článkom 46 ods. 1 ústavy, ako aj s ustanoveniami § 3 ods. 1, 2, 4 a 5, § 32 ods. 1 a § 46 ods. 1 správneho poriadku.

Žalobca namietal aj správnosť argumentácie súdu prvého stupňa vo vzťahu k vykonaniu kontroly žalovanej u žalobcu. Tvrdil, že nepatrí do kompetencie žalovanej uskutočnenie takejto kontroly. Vyslovil názor, že závery žalovanej o absencii reálneho výkonu činností zamestnancov žalobcu neobstoja a to ani z právneho ani z praktického - skutkového hľadiska, nakoľko zamestnanci žalobcu pracujú mimo jeho sídla a ich primárnou pracovnou náplňou je roznos letákov, ktoré si zamestnanci preberajú u externej spoločnosti vo B., do ktorej spoločnosti letáky distribuuje žalobca po ich vyzdvihnutí u obchodných partnerov, ktorý zároveň obstaráva zákazky v W.. Zdôraznil, že skutkové zistenia jednoznačne preukazujú reálny výkon činností na území SR. V súvislosti s kontrolou žalovanej žalobca tiež namietal spôsob výkonu kontroly, nakoľko z rozhodnutia žalovanej vyplýva, že práve na základe vykonaných kontrol u žalobcu dospela k záveru, že zamestnanci žalobcu nespĺňajú podmienku reálneho výkonu činnosti, pričom organizačnej zložke žalovanej predložil všetky potrebné doklady preukazujúce reálny výkon činností zamestnancov, ktoré si kontrolóri vyžiadali. Vytýkal žalovanej, že napriek tomu nepristúpila k doplneniu dokazovania, nevyžiadala si od zamestnávateľa ďalšie doklady, ak predložené považovala za nedostatočné, nepristúpila k osobnému výsluchu dotknutých zamestnancov a ani k inému spôsobu preverenia tvrdení žalobcu. Ďalej žalobca za určujúce považoval najmä vyžiadanie si stanoviska daňového úradu, pretože žalobca je subjektom registrovaným na DPH a pravidelne daňovému úradu odovzdáva štvrtročné súhrnné výkazy a každý rok podáva aj daňové priznania na daň z príjmu, z čoho vyplýva nielen skutočnosť, že žalobca reálne vykonáva činnosť na území SR a rozsah a obsah tejto činnosti môže len prostredníctvom svojich zamestnancov. Žalobca tiež poukázal na to, že pri kontrolách predložil tzv. report - správy, dochádzky jednotlivých zamestnancov do práce, pričom nešlo o obyčajnú mesačnú dochádzku zamestnancov žalobcu do práce podľa dní, ale o prehľadné správy o dochádzke do práce za jednotlivé dni, kedy zamestnanec vykonával prácu. Uviedol, že vo vzťahu k nepreukázaniu reálneho výkonu činností nie je možné zo samotnej okolnosti nezastihnutia zamestnávateľa alebo zamestnanca v mieste podnikania v čase výkonu kontroly vyvodiť záver, že u žalobcu nebol preukázaný reálny výkon práce jeho zamestnancov na území Slovenskej republiky. V danej súvislosti poukázal na iné rozhodnutie žalovanej č. 8519-5/2012-BA z 28.06.2012.

Žalobca vytýkal súdu prvého stupňa, že sa nevysporiadal s ďalšími argumentmi nezákonnosti uvedenými v žalobe, najmä s porušením princípu rovnakého zaobchádzania, ako aj, že došlo k neprípustnej retroaktívite rozhodnutia žalovanej. Poukázal na to, že v inom obdobnom konaní súd prvého stupňa vyhovel žalobe zamestnanca žalobcu pre nedostatočne zistený skutkový stav a nedostatok dôvodov, poukazom na rozhodnutia sp.zn. 1S/12/2014, 4S/12/2014 a pod..

Osobitne žalobca poukázal na porušenie práva na súdnu a inú právnu ochranu jeho zamestnancov W. G. F., T. V. X., N. V. K. a skutočnosť, že rozhodnutím a postupom prvostupňového správneho orgánu im

bola odňatá možnosť konať pred súdom. Žalobca nesúhlasil s dôvodmi prvostupňového súdu, pre ktoré došlo k zamietnutiu jeho návrhu na vstup ďalších účastníkov do konania a tiež poukázal na nezrozumiteľnosť odôvodnenia rozsudku v tejto časti, keďže žalobca podal návrhy na vstup jeho zamestnancov podľa § 92 ods. 1 OSP, nie podľa § 91 ods. 2 OSP. Vo vzťahu k právnej úprave ustanovenej v § 250 ods. 1 OSP, ktorú citoval, poukázal na Nález Ústavného súdu SR zo dňa 12.03.2008, sp.zn. I. ÚS 219/07. Uviedol, že žaloba bola z hľadiska účelnosti a rýchlosti konania podaná len žalobcom - zamestnávateľom, a to však v celom rozsahu aj v záujme jeho dotknutých zamestnancov tak, ako to uvádza v žalobe, keďže napadnutými rozhodnutiami žalovanej sú dotknuté aj subjektívne práva jeho zamestnancov. Poukazom na ustanovenie § 250 ods. 3 OSP uviedol, že v prípade žalobcu a jeho dotknutých zamestnancov možno s prihliadnutím na obsah napadnutých rozhodnutí správnych orgánov uvažovať aj o tzv. nerozlučnom spoločenstve práv, v dôsledku čoho argumentácia prvostupňového súdu o plynutí lehoty odo dňa pribratia ostatných žalobcov do konania nemôže obstať. Dôvodil, že súd prvého stupňa by v takom prípade mal postupovať podľa citovaného ustanovenia § 250 ods. 3 OSP, kde sa neuvádza skúmanie otázky zachovania lehoty pre konanie s takýmito účastníkmi konania. Žalobca mal ďalej za to, že s poukazom na citované ustanovenie § 250 ods. 3, druhá veta OSP, existenciu spoločenstva práv žalobcu a jeho zamestnancov potvrdzuje aj konajúci súd, keď do konania pribral zamestnancov žalobcu ako dotknutých účastníkov správneho konania. Tvrdil, že predmetom napadnutých rozhodnutí žalovanej a jej pobočiek je sociálne poistenie, vyplývajúce z existencie pracovného pomeru medzi žalobcom a jeho zamestnancami, teda predmet tohto súdneho konania sa bezprostredne z hľadiska hmotného práva dotýka žalobcu a jeho zamestnancov a prípadné zrušujúce rozhodnutie súdu sa bude nepochybne týkať subjektívnych práv a majetkovej sféry oboch týchto subjektov.

3.

Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhovala napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdiť. S odvolacími dôvodmi uvedenými žalobcom v jeho odvolaní nesúhlasila. Uviedla, že žalobca v odvolaní neuviedol také námietky k správnosti preskúmaných rozhodnutí ani právne relevantné dôvody, ktoré by odôvodňovali zmenu alebo zrušenie rozhodnutia Sociálnej poisťovne, ústredie. Preskúmané rozhodnutia napadnuté žalobou, považovala za vydané v súlade so zákonom, s poukazom na to, že v odôvodnení je náležite objasnené, z akých dôvodov zamestnancom žalobcu zaniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti dňom uvedeným v rozhodnutí. Vo vzťahu k odvolacej námietke žalobcu týkajúcej sa nepribratia jeho zamestnancov do konania podľa § 92 ods. 1 OSP žalovaná vyslovila názor, že ustanovenie 92 ods. 1 OSP sa používa len v sporovom konaní, pričom v predmetnom konaní ide o právne konanie - nespоровé, v rámci ktorého sa rozhoduje o zániku sociálneho poistenia. Mala za to, že vstúpenie označených zamestnancov žalobcu by malo slúžiť na odstránenie nedostatku vecnej legitimácie, keďže zamestnanci žalobcu boli účastníkmi správneho konania a mali právo podať žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Sociálnej poisťovni, ústredie, pričom ani jeden zo zamestnancov žalobu nepodal.

4.

K odvolaniu žalobcu pribratí účastníci konania sa nevyjadřili, odvolací návrh nepodali.

5.

Podľa § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok účinný od 01.07.2016 odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 492 ods. 2 SSP)

preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach podaného odvolania žalobcu (§ 246c ods. 1 prvá veta OSP a § 212 ods. 1 OSP, § 492 ods. 2 SSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP, § 492 ods. 2 SSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP, § 492 ods. 2 SSP) a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech.

Predmetom odvolacieho konania v danej veci bol rozsudok, ktorým krajský súd zamietol žaloby, ktorými sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutí žalovaného správneho orgánu č. 17492-2/2014-Ba zo dňa 16. januára 2014, č. 17501-2/2014-Ba zo dňa 16. januára 2014 a č. 17510-2/2014-Ba zo dňa 17. januára 2014, žiadajúc ich zrušenie a vrátenie veci na ďalšie konanie.

Predmetom preskúmacieho konania v danej veci boli rozhodnutia žalovaného správneho orgánu, ktorými žalovaná s konečnou platnosťou rozhodla tak, že zamestnancom žalobcu zaniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti podľa slovenskej legislatívy tak, že W. G. F. dňa XX.XX.XXXX, T. V. X. dňa 09.08.2013 a N. V. K. dňa 01.04.2013.

Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutia žalovaného správneho orgánu v spojení s rozhodnutiami prvostupňového správneho orgánu, ako aj konania im predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so zásadnými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného. V procese posudzovania zákonnosti napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa odvolací súd vychádzal zo skutkových zistení vyplývajúcich zo spisového materiálu krajského súdu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis, na ktoré poukázal už súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku, a preto ich neopakuje a súčasne na ne poukazuje.

Po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 OSP a s § 492 ods. 2 SSP najvyšší súd konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa v zásade odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej, spolu so správnym poukazom na právnu úpravu vzťahujúcu sa k predmetu konania, uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Senát odvolacieho súdu považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom. Vzhľadom k tomu, aby neopakoval pre účastníkov známe skutočnosti, na zdôraznenie správneho skutkového a právneho záveru súdu prvého stupňa uvádza:

Najvyšší súd predovšetkým upriamuje pozornosť na to, že súd v procese súdneho prieskumu podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku nie je súdom skutkovým. Jeho úlohou pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (upravujúcej rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov (§§ 247 a nasl. OSP) je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Súdny prieskum zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu je určený rozsahom dôvodov uvedených v žalobe, ktorými žalobca namieta nezákonnosť rozhodnutia správneho orgánu tvrdiac, že nezákonným rozhodnutím správneho orgánu a postupom mu predchádzajúcim, bol ukrátený na svojich hmotnoprávných alebo procesnoprávných právach. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia.

Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 OSP).

V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP).

Po preskúvaní napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa a konania mu predchádzajúceho, v rozsahu odvolacích námietok žalobcu, odvolací súd mal preukázať, že krajský súd v procese súdneho prieskumu napadnutých rozhodnutí žalovaného správneho orgánu náležite postupoval v zmysle procesných pravidiel zákonodarcom nastolených v druhej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku citovaných vyššie.

V preskúvaní konaní žalobca namietal, že prvostupňový súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, ako aj, že prvostupňový súd a žalovaná v danej veci postupovali a rozhodli v rozpore s právnou úpravou ustanovenou v Nariadeniach Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia a č. 987/2009 zo dňa 16. septembra 2009, týkajúceho sa vykonávania nariadenia (ES) č. 883/2004, vytýkajúc krajskému súdu, že sa nevysporiadal so všetkými jeho žalobnými dôvodmi a v rozpore so zákonom posudzoval účasť jeho zamestnancov v konaní.

Odvolací súd z uvedených dôvodov zameril svoju pozornosť predovšetkým na to, či krajský súd venoval náležitú pozornosť prieskumu zákonnosti napadnutých rozhodnutí vydaných sociálnou poisťovňou v oboch stupňoch vo vzťahu k namietanej právnej úprave ustanovenej v zákone o sociálnom poistení ako aj v Nariadení ES č. 883/2004 a v jeho vykonávaní nariadení č. 987/2009.

Podľa článku 1 písm. a/ Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia „činnosť ako zamestnanec“ znamená každú činnosť alebo rovnocennú situáciu, ktorá sa za takú považuje na účely právnych predpisov v oblasti sociálneho zabezpečenia členského štátu, v ktorom takáto činnosť alebo rovnocenná situácia existuje; písm. c/ „poistenec“ vo vzťahu k odvetviam sociálneho zabezpečenia, na ktoré sa vzťahuje hlava III, kapitoly 1 a 3, znamená každú osobu, ktorá spĺňa podmienky požadované podľa právnych predpisov členského štátu príslušného podľa hlavy II, nároku na dávky, pri zohľadnení ustanovení tohto nariadenia;

Podľa článku 1 bod 1/ uvedeného nariadenia ES toto nariadenie sa vzťahuje na štátnych príslušníkov členského štátu, osoby bez štátnej príslušnosti a utečencov, ktorí majú bydlisko v členskom štáte a podliehajú alebo podliehali právnym predpisom jedného alebo viacerých členských štátov, ako aj na ich rodinných príslušníkov a ich pozostalých.

Podľa článku 11 bod 1/ uvedeného nariadenia ES osoby, na ktoré sa toto nariadenie vzťahuje, podliehajú právnym predpisom len jedného členského štátu. Tieto právne predpisy sa určujú v súlade s touto hlavou.

Podľa článku 11 ods. 3 písm. a/ základného nariadenia s výhradou článkov 12 až 16 osoba vykonávajúca činnosť ako zamestnanec alebo samostatne zárobkovo činná osoba v členskom štáte podlieha právnym predpisom tohto členského štátu.

Podľa článku 13 bod 3 uvedeného nariadenia ES osoba, ktorá zvyčajne vykonáva činnosť ako zamestnaná osoba a činnosť ako samostatne zárobkovo činná osoba v odlišných členských štátoch, podlieha právnym predpisom členského štátu, v ktorom vykonáva činnosť ako zamestnanec, alebo ak vykonáva takúto činnosť v dvoch alebo viacerých členských štátoch, právnym predpisom určeným v súlade s odsekom 1.

Podľa článku 16 nariadenia ES č. 987/2009, ktorým upravuje postup uplatňovania článku 13 základného

nariadenia:

1. Osoba, ktorá vykonáva činnosti v dvoch alebo vo viacerých členských štátoch, informuje o tejto skutočnosti inštitúciu určenú príslušným úradom členského štátu bydliska.
2. Určená inštitúcia členského štátu bydliska bezodkladne určí uplatniteľné právne predpisy, ktoré sa na dotknutú osobu uplatňujú, so zreteľom na článok 13 základného nariadenia a článok 14 vykonávacieho nariadenia. Toto určenie sa považuje za predbežné. Inštitúcia informuje o predbežnom určení uplatniteľných právnych predpisov určené inštitúcie každého členského štátu, v ktorom sa činnosť vykonáva.
5. Príslušná inštitúcia členského štátu, ktorého právne predpisy boli predbežne alebo definitívne určené za uplatniteľné, to bezodkladne oznámi dotknutej osobe.
6. Ak dotknutá osoba neposkytne informácie podľa odseku 1, uplatnia sa ustanovenia tohto článku na podnet inštitúcie určenej príslušným úradom členského štátu bydliska, len čo je o situácii tejto osoby informovaná, napríklad aj prostredníctvom inej dotknutej inštitúcie.

Európsky parlament a Rada prijal Nariadenie č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia so zreteľom na Zmluvu o založení Európskeho spoločenstva, najmä na jej články 42 a 308, konajúc postupom v článku 251 zmluvy, sledujúc ciele, uvedené v preambule zmluvy, z ktorých odvolací súd upriamuje pozornosť najmä na to, že pravidlá koordinácie vnútroštátnych systémov sociálneho zabezpečenia patria do rámca voľného pohybu osôb a mali by prispieť k zlepšeniu ich životnej úrovne a podmienok zamestnania; zmluva neustanovuje právomoci iné ako tie, ktoré sú uvedené v článku 308 na prijatie primeraných opatrení v rámci oblasti sociálneho zabezpečenia osôb iných ako zamestnancov; nariadenie Rady (EHS) 1408/71 zo 14. júna 1971 o uplatňovaní systémov sociálneho zabezpečenia na zamestnancov, samostatne zárobkovo činné osoby a na ich rodinných príslušníkov, ktorí sa pohybujú v rámci spoločenstva [4], bolo zmenené a doplnené a aktualizované viackrát, aby sa zohľadnil nielen vývoj na úrovni spoločenstva vrátane rozsudkov Súdneho dvora, ale tiež aby sa zohľadnili zmeny právnych predpisov na vnútroštátnej úrovni. Tieto faktory zohrali svoju úlohu v čase, keď sa koordinačné pravidlá spoločenstva stávali zložitými a príliš rozsiahlymi. Nahradenie a súčasne modernizovanie a zjednodušovanie týchto pravidiel je preto dôležité, aby sa dosiahol cieľ voľného pohybu osôb; je potrebné rešpektovať osobitné vlastnosti vnútroštátnych právnych predpisov v oblasti sociálneho zabezpečenia a vypracovať iba systém koordinácie; je potrebné v rámci takejto koordinácie zaručiť v rámci rovnosti spoločenstva prístup pre dané osoby podľa rozličných vnútroštátnych právnych predpisov; prispôsobenie faktov alebo udalostí, ku ktorým dochádza v jednom členskom štáte, nemôže v žiadnom prípade viesť k tomu, aby sa iný členský štát stal príslušným alebo jeho právne predpisy uplatniteľnými; vzhľadom na proporcionalitu by sa mala venovať pozornosť tomu, aby sa zabezpečilo, že zásada prispôsobenia faktov alebo udalostí nevedie k objektívne neopodstatneným výsledkom alebo k prekryvaniu dávok rovnakého druhu za tú istú dobu; je potrebné, aby osoby, ktoré sa pohybujú v rámci spoločenstva, podliehali systému sociálneho zabezpečenia iba jediného členského štátu, aby sa tak predišlo prekryvaniu uplatniteľných ustanovení vnútroštátnych právnych predpisov a komplikáciám, ktoré by z toho mohli vzniknúť.

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa v spojení s administratívnym spisom žalovaného správneho orgánu dospel k zhodnému názoru ako súd prvého stupňa, že žalovaný správny orgán v danej veci postupoval v intenciách citovanej právnej úpravy, pre vydanie rozhodnutí si zadovážil dostatok skutkových podkladov, z ktorých vyvodil správny právny záver, ktorý aj v odôvodnení napadnutých rozhodnutí jasným a zrozumiteľným spôsobom odôvodnil, a preto jeho rozhodnutia treba považovať za súladné so zákonom. Z uvedených dôvodov v danom prípade boli splnené zákonné podmienky pre zamietnutie žalôb súdom prvého stupňa.

Vychádzajúc z uvedenej právnej úpravy základného Nariadenia ES a jeho vykonávacieho nariadenia a zo skutkových zistení vyplývajúcich zo spisového materiálu krajského súdu a z administratívneho spisu žalovanej, odvolací súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa ako aj sociálna poisťovňa v oboch stupňoch venovali náležitú pozornosť, či zamestnancom žalobcu vzniklo - zaniklo, povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti podľa slovenskej legislatívy, a to - W. G. F. dňa XX.XX.XXXX, T. Mieczyslawovi X. dňa 09.08.2013 a N. V. K. dňa

01.04.2013. Z odôvodnení rozhodnutí sociálnej poisťovne oboch stupňov vyplýva, že sociálna poisťovňa vo všetkých troch veciach vydala rozhodnutia na základe vykonaného dokazovania postupom podľa právnej úpravy ustanovenej v Nariadení Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 a Nariadenia č. 987/2009 zo dňa 16. septembra 2009, týkajúceho sa vykonávania nariadenia (ES) č. 883/2004, keď skutkové zistenia potvrdzujú, že sociálna poisťovňa v prvom stupni začala konať na základe podnetov poľskej inštitúcie sociálneho zabezpečenia - Zakład Ubezpieczeń Społecznych, že v posledných rokoch na území W. republiky vznikli firmy, ktoré sprostredkujú pre poľských samostatných podnikateľov zamestnanie na úväzok v iných členských štátoch s tým, že v mnohých prípadoch cieľom tejto činnosti nie je výkon zamestnania na pracovnú zmluvu mimo hraníc W. republiky, ale vyhýbanie sa platenia odvodov na sociálne zabezpečenie v W. republike z podnikateľskej činnosti, ktorú v W. republike vykonávajú. Na základe podnetu Zakład Ubezpieczeń Społecznych Sociálna poisťovňa, pobočka Prešov, vykonala u žalobcu v registrovanom sídle Prešov, 17. novembra č. 116, kontrolu zameranú na preverenie reálneho výkonu činnosti jeho zamestnancov na území Slovenskej republiky a splnenie podmienok na určenie miesta podnikania. Z výsledkov tejto kontroly nevyplývali skutkové zistenia preukazujúce skutočný, reálny výkon práce zamestnancov žalobcu na území Slovenskej republiky, keď predložené formálne doklady - pracovná zmluva, mzdový list, výplatné pásky a evidencia dochádzky, neboli spôsobilé preukázať skutočné vykonávanie prác zamestnancov, pričom žalobca ako zamestnávateľ nepredložil také doklady, ktoré by preukázali reálny výkon prác jeho zamestnancov na určenom mieste, v určený deň, napr. vyúčtovanie cestových nákladov, alebo cestovné príkazy, z ktorých by bolo zrejmé, že zamestnanci vykonávali prácu na určenom mieste, v určený deň, teda žalobca nepredložil žiaden taký dôkaz, ktorý by objektívne preukázal skutočné reálne vykonávanie činnosti jeho zamestnancov na území SR. Z výsledkov kontroly súčasne nevyplývalo splnenie podmienok na určenie miesta podnikania, keď kontrolou bolo zistené, že adresa registrovaného sídla žalobcu ako zamestnávateľa je virtuálnou adresou.

Odvolací súd zhodne ako súd prvého stupňa považoval za nedôvodné námietky žalobcu, ktorými namietal porušenie základného nariadenia ES č. 883/2004, s poukazom na bod 8, 11, 15, 17, článok I. písm. a/, článok 11 ods. 3 písm. a/, článok 13 ods. 3. K uvedenej námietke odvolací súd konštatuje, že pre správnu aplikáciu hmotnoprávnej úpravy článok 13 ods. 3 základného nariadenia v danom prípade bolo vyriešenie základnej otázky, či zamestnanci žalobcu, v danom prípade príbratí účastníci konania W. G. F., T. V. X. a N. V. K., na území Slovenskej republiky požívali status zamestnanca, na ktorú skutočnosť sociálna poisťovňa správne zamerala svoju pozornosť v kontrolnom procese. Povinnosťou žalobcu v správnom konaní bolo predložiť alebo navrhnúť také dôkazy, ktoré by nespochybniteľným spôsobom preukazovali, že na území Slovenska skutočne jeho zamestnanci - teda aj príbratí účastníci konania, prácu dojednanú v pracovnej zmluve aj skutočne vykonávali, keďže pre aplikáciu uvedeného článku musia byť splnené zákonné hmotnoprávne podmienky v tejto právnej úprave základného nariadenia stanové a to predovšetkým preukázanie výkonu činnosti zamestnanca na území členského štátu, v danom prípade príbratých účastníkov konania ako zamestnancov žalobcu, na území Slovenskej republiky. Podľa názoru odvolacieho súdu zhodne s názorom krajského súdu formálne uzatvorenie pracovnej zmluvy medzi zamestnancom a zamestnávateľom ešte nezakladá právo na aplikáciu článku 13 ods. 3 základného nariadenia, pretože uzatvorením pracovnej zmluvy pracovník nenadobúda automaticky status zamestnanca. Vychádzajúc z judikatúry Súdneho dvora EÚ za zamestnanca je potrebné považovať každého, kto vykonáva skutočne konkrétne činnosti, teda ten kto vykonáva skutočnú a efektívnu činnosť. Napokon aj z článku 13 ods. 3 základného nariadenia vyplýva, že výkon práce musí byť reálny. Vzhľadom k uvedenému odvolací súd dospel k záveru, že sociálna poisťovňa napadnutými rozhodnutiami ako aj súd prvého stupňa v procese preskúmania zákonnosti rozhodnutí nepostupovali v rozpore s právnou úpravou obsiahnutou v základnom nariadení o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia a jeho vykonávacieho nariadenia. Nemožno vytknúť žalovanému správne orgánu, že vo veci nevykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu, nezistil dostatočne skutkový stav veci, pretože formálne doklady predložené žalobcom len formálne deklarovali vznik pracovného pomeru medzi ním a jeho zamestnancom, bez akejkoľvek výpovednej hodnoty o tom, že zamestnanec žalobcu na území Slovenskej republiky skutočne uskutočňoval činnosti podľa pracovnej zmluvy. Taktiež nie je možné vytknúť žalovanej, že nevykonal ďalšie dôkazy tak, ako to tvrdí žalobca v odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa, pretože vykonávacie nariadenie v článku 16 ods. 1, 6 stanoví osobu

vykonávajúcej činnosť vo viacerých členských štátoch povinnosť poskytnúť príslušnej inštitúcii sociálneho zabezpečenia informácie, teda samotná právna úprava vykonávacieho nariadenia ustanovuje dôkaznú povinnosť osobe vykonávajúcej činnosť vo viacerých členských štátoch, výkon svojej činnosti preukázať. Vzhľadom k uvedenému bolo aj povinnosťou žalobcu, resp. jeho zamestnancov v správnom konaní predložiť alebo navrhnúť také dôkazy, ktoré by nespochybniteľným spôsobom preukazovali, že zamestnanci žalobcu na území Slovenska skutočne aj vykonávali prácu dojednanú v predložených pracovných zmluvách. Nepredloženie takýchto dôkazov malo za následok neunesenie dôkaznej povinnosti žalobcu na preukázanie pravdivosti jeho tvrdení o výkone práce jeho zamestnancami na území Slovenska.

Odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú aj námietku žalobcu, ktorou namietal nesprávnosť konštatovania krajského súdu v odôvodnení napadnutého rozsudku vo vzťahu k porušeniu princípu dvojinstančnosti správneho konania, majúc za to, že vydaním rozhodnutia žalovanej došlo k porušeniu uvedeného princípu správneho konania, pretože rozhodnutie žalovanej vychádza z iných skutočností a je nepreskúmateľné. K uvedenému odvolací súd konštatuje: Zákon o sociálnom poistení zveruje do právomoci sociálnej poisťovni konať a rozhodovať o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb na úseku sociálneho poistenia. Z právnej úpravy uvedeného zákona v zásade vyplýva, že ide o konanie dvojinstančné, pričom prvostupňové a odvolacie správne konanie tvoria jeden celok. Zákonodarca v právnej norme § 218 uvedeného zákona zveril do právomoci odvolacieho správneho orgánu preskúmať napadnuté prvostupňové rozhodnutie v celom rozsahu, doterajšie konanie doplniť, prípadne zistené nedostatky odstrániť, ak sú na to dôvody, prvostupňové rozhodnutie zmeniť alebo zrušiť, inak odvolanie zamietnuť a prvostupňové rozhodnutie potvrdiť. Z obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia žalovanej vyplýva, že žalovaná v odvolacom konaní rozhodovala na tom istom skutkovom základe ako prvostupňový správny orgán, dokazovanie nedoplnila, teda nerozhodovala na základe iných dôkazov, ktoré by preukazovali skutkový stav odlišne, ako bol zistený prvostupňovým správnym orgánom. Žalovaná napadnutým rozhodnutím doplnila len právne dôvody správnosti prvostupňového správneho rozhodnutia, teda rozhodnutie žalovanej je len podrobnejšie skutkovo a právne odôvodnené. Takýmto postupom žalovaná neporušila zásadu dvojinstančnosti správneho konania. Vzhľadom k uvedenému tvrdenie žalobcu, že porušenie zásady dvojinstančnosti konania v danom prípade spočíva v nepreskúmateľnosti rozhodnutia žalovanej, nemá právne opodstatnenie.

Odvolací súd sa nestotožnil ani s argumentáciou žalobcu, ktorou nesúhlasil s názorom súdu prvého stupňa vo vzťahu k vykonaniu kontroly žalovanou, trvajúc na tom, že nepatrí do kompetencie žalovanej uskutočnenie takejto kontroly. Odvolací súd v celom rozsahu sa stotožňuje s konštatáciou krajského súdu, na ktorú poukazuje a súčasne k uvedenému uvádza: Kontrolnú činnosť sociálnej poisťovne zákonodarca ustanovil v šiestej časti zákona o sociálnom poistení (§§ 242 až 245c). Zákonodarca v právnej norme § 242 ods. 1 uvedeného zákona zveril do právomoci sociálnej poisťovne vykonať kontrolu plnenia povinností ustanovených týmto zákonom. Zamestnanci kontroly sú pri výkone kontroly oprávnení v nevyhnutnom rozsahu a/ vstupovať do objektov, zariadení a prevádzok, na pozemky a do iných priestorov patriacich kontrolovaným subjektom, ak bezprostredne súvisia s predmetom kontroly; nedotknuteľnosť obydliá nesmie byť dotknutá výkonom tohto oprávnenia, b/ vyžadovať od kontrolovaného subjektu a jeho zamestnancov, aby im v určenej lehote poskytli doklady, iné písomnosti, vyjadrenia a informácie vrátane technických nosičov údajov potrebné na výkon kontroly a prvopisy dokladov, c/ v odôvodnených prípadoch odoberať a aj mimo priestorov kontrolovaného subjektu premiestňovať prvopisy dokladov, písomné dokumenty a iné materiály, ktorých vydanie nie je všeobecne záväzným právnym predpisom zakázané, na účely zabezpečovania dôkazov, ako aj vykonať ďalšie nevyhnutné úkony súvisiace s kontrolou, d/ vyžadovať súčinnosť kontrolovaného subjektu a jeho zamestnancov potrebnú na vykonanie kontroly. Túto súčinnosť možno vyžadovať len v nevyhnutnom rozsahu a vtedy, ak nemožno účel kontroly dosiahnuť inak a len s ich súhlasom. Súčinnosť nemožno vyžadovať, ak by tým bol ohrozený život alebo zdravie fyzických osôb alebo ak by sa porušila zákonom ustanovená povinnosť mlčanlivosti, ak nedošlo k jej oslobodeniu oprávneným orgánom (§ 243 ods. 1). Kontrolovaný subjekt je povinný vytvárať vhodné materiálne a technické podmienky na vykonanie kontroly a poskytnúť súčinnosť zodpovedajúcu oprávneniam zamestnancov kontroly (§ 244 ods. 2). Sociálna poisťovňa je povinná vykonať kontrolu splnenia podmienok na určenie uplatniteľnej legislatívy a

vtedy, ak príslušná inštitúcia miesta bydliska dotknutej fyzickej osoby, ktorá žiada o určenie uplatniteľnej legislatívy, nadobudne pochybnosti ohľadom určenia uplatniteľnej legislatívy a požiada Sociálnu poisťovňu za týmto účelom o poskytnutie potrebných údajov. Sociálna poisťovňa bola preto povinná preveriť relevantné skutočnosti a o zistených skutočnostiach informovať W. republiku, (členský štát Únie), ktorá požiadala Sociálnu poisťovňu o spoluprácu, táto povinnosť jej vyplýva z článku 76 základného nariadenia a z Rozhodnutia Správnej komisie pre koordináciu systémov sociálneho zabezpečenia č. H5 z 18. marca 2010.

Pokiaľ žalobca vytykal súdu prvého stupňa, že sa nevysporiadal s ďalšími argumentmi nezákonnosti uvedenými v žalobe, najmä s porušením princípu rovnakého zaobchádzania, ako aj že došlo k neprípustnej retroaktívite rozhodnutiami žalovanej, s poukazom na to, že v inom obdobnom konaní súd prvého stupňa vyhovel žalobe zamestnanca žalobcu pre nedostatočne zistený skutkový stav a nedostatok dôvodov, odvolací súd nemohol súhlasiť s jeho argumentáciou, keďže z odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa vyplýva, že prvostupňový súd sa uvedenými námietkami žalobcu zaoberal a zaujal k nim svoje stanovisko. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že krajský súd sa vysporiadal so zásadnou otázkou žalobcom v preskúmvacom konaní nastolenou, za ktorú považoval, či žalovaný postupoval a rozhodol zákonným spôsobom o zániku sociálneho poistenia zamestnancov žalobcu. Povinnosťou súdu prvého stupňa bolo dať vyčerpávajúcu odpoveď na zásadné otázky žalobcom nastolené v žalobe. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa nevykazuje znaky nepreskúmateľnosti pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov, keďže prvostupňový súd určitým a zrozumiteľným spôsobom v odôvodnení rozsudku zdôvodnil prečo napadnuté rozhodnutia sociálnej poisťovni vydané v oboch stupňoch posúdil ako súladne so zákonom.

Pokiaľ žalobca v odvolaní tvrdí, že prvostupňový súd porušil viacero predpisov, najmä ustanovenie § 3 ods. 1, 2, 4, § 32 ods. 1, § 46 ods. 1 správneho poriadku, ktorým postupom porušil článok 2 ods. 2 v spojení s článkom 46 ods. 1 ústavy, odvolací súd nemohol vzhliadnuť dôvodnosť jeho tvrdenia, pretože zákon o sociálnom poistení postup podľa správneho poriadku vylučuje. Taktiež ostatné tvrdenia žalobcu uvedené v jeho odvolaní odvolací súd považoval za právne nerelevantné vo vzťahu k zákonnosti napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Odvolací súd sa nestotožnil ani s námietkou žalobcu, ktorou namietal porušenie práva na súdnu a inú právnu ochranu jeho zamestnancov W. G. F., T. V. X., N. V. K. z dôvodu, že súd prvého stupňa zamietol jeho návrh na ich vstup do preskúmvacieho súdneho konania podľa § 92 ods. 1 OSP, keďže napadnutými rozhodnutiami žalovanej sú dotknuté aj subjektívne práva jeho zamestnancov, tvrdiac s poukazom na ustanovenie § 250 ods. 3 OSP, že v prípade žalobcu a jeho dotknutých zamestnancov možno s prihliadnutím na obsah napadnutých rozhodnutí správnych orgánov uvažovať aj o tzv. nerozlučnom spoločenstve práv.

Podľa § 250 ods. 1 OSP účastníkmi konania sú žalobca a žalovaný. Súd aj bez návrhu uznesením priberie do konania účastníka správneho konania, ktorého práva a povinnosti by mohli byť zrušením správneho rozhodnutia dotknuté.

W. G. F., T. V. X. a N. V. K., boli ako zamestnanci žalobcu účastníkom správneho konania, pričom je celkom zrejmé, že zrušenie napadnutých rozhodnutí by sa dotýkalo aj ich práv a povinností, keďže predmetom rozhodnutí bola otázka, či im zaniklo povinné sociálne poistenie podľa slovenskej legislatívy, keď od vzniku a trvania povinného sociálneho poistenia sa potom odvíja celý rad práv a povinností v oblasti nemocenského, dôchodkového poistenia, poistenia v nezamestnanosti, napr. právo na dávky v nezamestnanosti, nemocenské, resp. dôchodkové dávky. Zrušením napadnutých rozhodnutí žalovanej by teda mohli byť dotknuté ich práva a právom chránené záujmy. Označení zamestnanci žalobcu disponovali samostatným právom podať žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej, avšak, a keď samostatne žalobu nepodali, zákonodarca ich právo byť účastníkom konania zakotvil v ustanovení § 250 ods. 1 druhej vety OSP. Zo skutkových zistení vyplývajúcich zo súdneho spisu je zrejmé, že krajský súd označených zamestnancov žalobcu, ktorí boli účastníkom administratívneho konania, pribral do konania súdu podľa § 250 ods. 1 veta druhá OSP. Z uvedeného teda vyplýva, že nebolo porušené

právo na súdnu a inú právnu ochranu zamestnancov žalobcu, s poukazom na to, že domáhať sa takejto ochrany prináleží príbratým účastníkom - zamestnancom žalobcu, a nie samotnému žalobcovi.

Vo vzťahu k návrhu žalobcu na vstup jeho zamestnancov do konania na žalujúcej strane podľa § 92 ods. 1 OSP odvolací súd uvádza: V konaní súdneho prieskumu podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku ustanovujúcej rozhodovanie súdu o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov je vylúčené rozhodovanie podľa § 92 ods. 1 OSP, keďže druhá hlava piatej časti Občianskeho súdneho poriadku osobitné ustanovenia o účastníctve (§ 250 OSP) ustanovuje. V správnom súdnictve vo všeobecnosti status účastníka je daný podľa druhej definície účastníkov konania, a teda účastníkom v správnom súdnictve je ten, ktorého za účastníka zákon označil. Z povahy veci v danom prípade bolo preto vylúčené pristúpenie osoby do konania, či už na strane žalobcu, alebo na strane žalovaného podľa § 92 ods. 1 OSP. Krajský súd rozhodujúci podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku z uvedených dôvodov nemal zákonné zmocnenie na rozhodovanie podľa § 92 ods. 1 OSP. V danej súvislosti odvolací súd dáva pozornosť žalobcu, že konanie v správnom súdnictve je založené na dispozičnej zásade, v zmysle ktorej konanie súdneho prieskumu zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu je možné začať len na základe žaloby a súd je oprávnený ako aj povinný preskúmať napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu len v rozsahu dôvodov, namietaných žalobcom v žalobe s tvrdením žalobcu, že napadnutým rozhodnutím žalovaného správneho orgánu došlo k porušeniu jeho subjektívnych práv a právom chránených záujmov.

Neobstoí ani námietka žalobcovi o nezrozumiteľnosti výroku napadnutého rozsudku, pokiaľ o návrh na vstup jeho zamestnancov do konania krajský súd rozhodol podľa § 91 ods. 2 OSP, pretože zo zápisnice o pojednávaní krajského súdu dňa 16.01.2015 vyplýva, že právny zástupca žalobcu na tomto pojednávaní predniesol návrh na vstup označených zamestnancov do konania na strane žalobcu podľa § 91 ods. 2 OSP.

Odvolací súd taktiež nesúhlasí s názorom žalobcu prezentovaným v odvolaní, že tomto prípade možno uvažovať aj o tzv. nerozlučnom spoločenstve práv podľa § 250 ods. 3 OSP. Vo vzťahu k uvedenému odvolací súd konštatuje: Práva a povinnosti zamestnanca, ktoré vyplývajú zo zákona o sociálnom poistení, sú rozdielne ako práva a povinnosti zamestnávateľa, hoci môžu byť založené tým istým rozhodnutím žalovanej, z ktorých dôvodov v zmysle účelu zákonodarcom predpokladaného v právnej úprave ustanovenej v § 250 ods.3 OSP v danom prípade nejde o nerozlučné spoločenstvo práv žalobcu a jeho zamestnancov - W. G. F., T. V. X. a N. V. K., príbratých do preskúmvacieho súdneho konania podľa § 250 ods. 1 OSP za účastníkov konania.

Odvolací súd neprihliadol ani na námietku žalobcu uplatnenú v doplnení odvolania o nesprávnom postupe súdu prvého stupňa vo vzťahu k N. V. K.. V zmysle § 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 OSP je odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania, podaným v zákonnej lehote v zmysle § 204 ods. 1 v spojení s § 205 ods. 1, 3 OSP. Žalobca vzniesol uvedenú námietku v doplnení odvolania, ktoré krajskému súdu bolo predložené dňa 05.06.2015 po uplynutí zákonnej lehoty na odvolanie, ktorá uplynula dňom 04.03.2015.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného, odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa v spojení s administratívnym spisom žalovaného správneho orgánu dospel k zhodnému názoru ako súd prvého stupňa, že žalovaný správny orgán v danej veci postupoval v intenciách právnej úpravy ustanovenej v zákone o sociálnom poistení a základného nariadenia ES, pre vydanie rozhodnutí si zadovážil dostatok skutkových podkladov, z ktorých vyvodil správny právny záver, ktorý aj v odôvodnení napadnutých rozhodnutí jasným a zrozumiteľným spôsobom odôvodnil, a preto jeho rozhodnutia treba považovať za súladné so zákonom.

Odvolací súd z uvedených dôvodov dospel k záveru, že súd prvého stupňa v preskúmvanej veci postupom v súlade s právnou úpravou ustanovenou v druhej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (§§ 247 a nasl.), náležite preskúmal zákonnosť rozhodnutí žalovaného správneho orgánu v spojení s prvostupňovými správnyimi rozhodnutiami a postup im predchádzajúci v rozsahu žalobných

dôvodov a v odôvodnení napadnutého rozsudku sa vysporiadal so zásadnými žalobnými námietkami. Vzhľadom k uvedenému, odvolací súd sa nestotožnil s námietkami žalobcu o nesprávnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa z dôvodov uvedených v ustanovení § 205 ods. 2, písm. d/, f/ OSP) a vychádzajúc zo skutkových okolností vyplývajúcich z administratívneho spisu poukazom na závery uvedené vyššie, ich nepovažoval za relevantné k vyhovneniu jeho odvolacieho návrhu.

Záverom odvolací súd dodáva, že neuniklo jeho pozornosti, že najvyšší súd už konal a rozhodol v obdobných veciach. Napríklad Najvyšší súd SR v obdobnej veci rozhodol rozsudkom sp.zn. 10Sžso/56/2015, ktorým rozsudok Krajského súdu v Prešove, č.k. 1S/46/2014-53 zo dňa 26. mája 2015 zmenil tak, že žalobu zamietol. Odvolací súd sa s názorom vysloveným v označenom rozsudku plne stotožnil. V inej obdobnej veci Najvyšší súd SR rozsudkom sp.zn. 9Sžso/93/2015 rozsudok Krajského súdu v Prešove, č.k. 5S/25/2014-36 zo dňa 18. februára 2015 zmenil tak, že rozhodnutie žalovanej č. 15515-4/2014-BA zo dňa 27. januára 2014, zrušil a vec vrátil žalovanej na ďalšie konanie. Z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia vyplýva, že najvyšší súd v označenej veci dospel k záveru o nedostatočne zistenom skutkovom stave veci, konštatujúc, že z administratívneho spisu žalovanej nemožno vyvodíť objektívny záver o existencii dohody podľa článku 16 ods. 4 vykonávacieho nariadenia a súčasne o nepreskúmateľnosti rozhodnutia žalovanej pre nedostatok dôvodov. V inej veci sp.zn. 9Sžso/90/2015 (na ktorú poukazuje žalobca) najvyšší súd rozsudok krajského súdu zmenil a žalobou napadnuté rozhodnutie žalovanej zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie, dospejúc k záveru, že rozhodnutie správneho orgánu vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia, keď žalovaná bez zákonného dôvodu iniciatívne a predčasne posudzovala existenciu (vznik) sociálneho poistenia v zmysle právnych predpisov Slovenskej republiky bez toho, aby bola slovenská legislatíva záväzne určená koordináčnymi nariadeniami ustanoveným postupom a nimi určeným príslušným orgánom za uplatiteľnú, čím v konaní správneho orgánu bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Z obsahu odôvodnenia uvedeného rozhodnutia vyplýva, že najvyšší súd v uvedenej veci vychádzal z iným skutkových zistení, ako v preskúmvanej veci v danom prípade. V danej súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že napriek tomu, že v poslednom období v dôsledku odvolania účastníkov konania bolo najvyššiemu súdu predložené krajskými súdmi viacero vecí s obdobnou problematikou, povinnosťou odvolacieho súdu tak, ako aj krajského súdu ako súdu prvého stupňa, je zaoberať sa každou vecou samostatne, a i keď vychádzajúc zo skutkových zistení známych z inej rozhodovacej činnosti, je povinnosťou súdu posudzovať zákonnosť preskúmvaného rozhodnutia žalovanej individuálne a nezávisle od iných rozhodnutí žalovanej ako individuálnych správnych aktov a pokiaľ sú predmetom súdneho prieskumu, nezávisle od iných rozhodnutí súdu v obdobných veciach.

Z dôvodov vyššie uvedených odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu v zmysle § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a v spojení s § 219 ods. 1, 2 a s § 246c ods. 1 OSP a s § 492 ods. 2 SSP ako vecne a právne správny potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodoval odvolací súd v zmysle ustanovenia § 250k ods. 1, s § 246c ods. 1 a s § 224 ods. 1 OSP a s § 492 ods. 2 SSP. Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal z dôvodu jeho neúspechu v tomto konaní.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.